

dag og så igen, da jeg hørte fru Birthe Rønn Hornbechs tale. Hvis en sag skulle klares i salen, forestiller vi os så, at den, medmindre det bare er et hu-hej stormløb, så faktisk bør komme en tur igennem det underudvalg og blive behandlet dér? Det kunne være ganske interessant at se. Vi har i hvert fald det, vi kan falde tilbage på i sådan en situation. Jeg ved det ikke rigtig, men det er da på en eller anden måde en model, man under alle omstændigheder vil kunne bruge efter det forløb, vi har haft.

Så vil jeg bare understrege de ting, som vi i SF er meget glade for er kommet med: at åbenheden er blevet grundprincippet, har vi ønsket fra starten, og vi er meget taknemmelige over, at vi har kunnet få det til at fungere, sådan at de kommissionsundersøgelser, der kommer fremover, ikke bliver mindre betryggende for offentligheden, end de tidligere har været, at der skal konkluderes ordentligt. Først og fremmest er vi meget taknemmelige over, at der skaffes gode forudsætninger for, at også selskaberne kan komme med. Det kunne være dér, vi første gang kommer ind i at skulle til at undersøge noget også. Det håber jeg ikke bliver nødvendigt, men dér frygter jeg, at det kan blive aktuelt, før vi har set os om, at der virkelig er ruttet med pengene.

Men som sagt: Alt i alt støtte og tak for, at det er gået så godt.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Fru Margrete Auken stillede et spørgsmål direkte til mig om, hvad jeg egentlig mente med, at det ville være hensigtsmæssigt at undgå, at for mange undersøgelseskommissioner afgør sagerne politisk.

Det er jo et stort selvstændigt spørgsmål, som vi næppe kan få drøftet færdigt i dag, men det, jeg mente med det, er, at Folketinget til trods for mindretalsregeringer i årevis har været meget tilbageholdende med at turde gøre politisk ansvar gældende. Det medførte til sidst en rigsretssag, som jeg stemte for personlig, men som jeg også personlig fandt slet ikke var nødvendig, fordi det politiske ansvar for længst burde have været gjort gældende, og så kunne man have rejst straffesager og disciplinærsager, hvis det var nødvendigt, mod embedsmændene.

Det er urimeligt, at vi her i Folketinget på den ene side ikke tør påtage os det politiske ansvar og på den anden side altid dækker os bag juristerne og så retliggør spørgsmål, som ikke

burde retliggøres, samtidig med at vi altså på den måde politiserer juraen og blander det hele sammen i et miskmask.

Det var såmænd bare et hjørne af den diskussion, jeg kom til at tage hul på.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Det er jo en diskussion, som vi også her burde kunne give os tid til at tage. Vi skal ikke gøre det nu, men jeg må jo lige sige til fru Birthe Rønn Hornbech, at nu har jeg fulgt en række af de sager, ikke mindst tilblivelsen af Tamilsagen, og det var da ikke, fordi Folketinget ikke turde. Det var da, fordi vi var rygende oppe at skændes. Vi var da rygende oppe at skændes om det, og jeg mener da også, det var indlysende klart, at den sag burde have ført til kort proces på det tidspunkt, hvor det blev åbenlyst, at justitsministeren havde foretaget sig noget ulovligt eller ikkelovligt, som det hed i den redegørelse.

Men der var nogle, der mente, at ikkelovligt ikke betød ulovligt, og jeg mener, vi kunne jo ikke stemme os frem til at slå fast, at ikkelovligt betyder ulovligt. Derfor måtte vi hele den store sag igennem, og sådan var det.

Men det, som havde været godt, var, om man også i det forløb havde kunnet sige: Jamen den her sag spidser til. Lad os prøve at sende den en tur i det dér underudvalg. Det var det, som jeg tænkte på, man måske kunne gøre, sådan at man kunne få i hvert fald en eller anden slags besindig behandling, inden man var nødt til at gribe til enten kort proces, fordi man havde sit flertal, eller altså – og det ville man så nok gøre under alle omstændigheder – lade den trække så langt, at den til sidst kom ud i det meget, meget lange forløb, vi fik med rigsretssag og det hele.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Enten er jeg uenig med fru Margrete Auken, eller også taler vi om to forskellige ting.

Altså, for nu at tage Tamilsagen: Det, man kunne have gjort, var, at man kunne have udtalt et mistillidsvotum til justitsministeren. Det har ikke et klap at gøre med, om man mente, noget som helst var ulovligt. Det kunne man bare have gjort, hvis man ikke havde kunnet lide hans hårfarve eller hans næse, og med hensyn til Ombudsmandens formulering så husker jeg vist meget galt, hvis det ikke netop var Lars Nordskov Nielsen, der på dagen for gultæp-